

TRAŽI SE ODGOVOR

Slučaj je htio da godišnjica smrti Verice Barać padne baš u ovu sredu, tri dana nakon trijumfa SNS-a na parlamentarnim izborima.

O Vericinom radu smo 19. marta organizovali komemorativni skup na kom su govorili radnici koji su su suprotnstvili korupciji u svojim preduzećima, sa kojima je Verica delila ono što joj je bilo najvažnije – političku borbu.

O Vučićevim zloupotrebnama Vericine zaostavštine više je neuskosno kukati, potreban je odgovor. On se nalazi u pitanjima koja su ostala iz Verice, koja smo pokušali da rezimiramo na skupu 19. marta, i u pitanjima koja su ostala iz Dilašove Legende o Njegošu, koja i u ovom broju postavlja Predrag Brebanović, i u previranjima u Bosni i Hercegovini. čiju recepciju sa „naše“ strane Drine analizira Dragomir Olujić.

Učitelj neznačica i njegovi komiteti

Učitelj neznačica i njegovi komiteti
Rodena 14. jula

VERICA Barać je svoju profesionalnu karijeru i politički angažman posvetila borbi protiv sistema u kom, kako je sama govorila, malobrojni moćnici imaju više prava nego što im zakon dozvoljava, a svi ostali ne mogu da ostvare čak ni ono što im zakon garantuje. Ovakvim svojim zalaganjem suprotstavlja se i rezimu Slobodana Miloševića komnikada nije pripadala i sa kojim nikada nije saradivala, i lokalnim vlastima Koalicije Zajedno i Novi Srbije u Čačku koju je 1997. godine imenovale za Opštinskog javnog pravobranioča, i unutrašnjim strukturama „ekspertske mreže za pomoć građanima“ G17 PLUS u kojoj je bila visoki funkcioner, i Vladi Srbije koju je 2003. godine postavila za predsednicu svog Saveta za borbu protiv korupcije. Na posletku, došla je i u sukob sa procesom privatizacije, u koju je duboko verovala, a oko kojeg su se grupisali svi njeni raniji protivnici.

Verica nije bila levičarka. Za sebe je govorila da je pravnik i liberal. Godenje prema nacionalizmu izražavala je uvek, u svakoj prilici, i naročito u nepričici, kad god bi je neko pitao, i naročito ako je neko ne bi pitao. Insistirala je da o privatizaciji ne može govoriti ko nije pročitao Svojinu Andrije Gamsa. Na trenutak je poverovala da bi Koštunica „kao pravnik“ morao imati više sluha za borbu protiv korupcije u privatizaciji negi njegovi prethodnici. Trenutak je trajalo jedva mesec dana.

Divila se Jovanu Skerliću, Radomiru Konstantinoviću i Nebojsi Popoviću, uvažavala Tepevacive liberalne, Stambolicu i Markovićeve reformiste. Nakon prvih godina danaladvine Koalicije Zajedno u Čačku, otvoreno je govorila da Milošević mora da padne da bi se video koliko su ovi iz opozicije loši. **Savez slobodnih gradova** je smatrala najboljom idejom i najvećom propuštenom sanom borbe za demokratiju u Srbiji.

Borbu protiv korupcije je započela kao pravobranilac Opštine Čačak, podržavajući borbu seljaka iz Mojsinj protiv pokusaja Velimira Ilića da zataška kradu novca iz samodoprinosata tako što će gradski deponiju graditi u povrtnjacima kraj Morave. Nakon što ju je Ilia 2001. godine smenio sa mesta pravobranioča, nastavila je da predvodi seljaku bunu do pobeđe 2003. godine. „Kao građanin“, objašnjavala je.

Iličevi protivnici u tadašnjoj Vladi Srbije pomislili su da bi im Vericina borobest mogla biti od koristi. Međutim, čim su je imenovali za predsednicu Savetu, odredila je privatizaciju kao prioritetu temu i širom ovorila vrata Nemanjanu 11 za radnike, male akcionare, penzionere iz cele Srbije. Na trenutku kada je vlast izvršila punu mobilizaciju „eksperta“ i drugih propagandista

da radnike označe kao relikt prošlosti, koliko patetičan toliko i opasan, Verica je „bubniciima tranzicije“ otvorila prostor za politiku borbu danas i ovde. Centar za liberalno-demokratske studije Borisa Begovića je 2007. godine u knjizi Korupcija u Srbiji pet godina kasnije ovako opisao Vericin rad na čelu Saveta: „Jedan od TV duela Verice Barać i Mladana Dinkića po načinu komunikacije i zasnovanosti optužbi svakako da spada u najveća dostignuća srpskog političkog šunda. Taj TV duel, zajedno sa pripadajućom kampanjom koju je vodila Verica Barać, predstavljaju najveći doprinos obesmisljavanju javne rasprave na temu korupcije u Srbiji. Na isti onaj način na koji je radikaliskom retorikom Vojislava Šešelja i njegovih sledbenika već odavno obesmisljena skupštinska rasprava u Srbiji.“

Sklonost ka NOB-u izražavala je retko i škrt. Poredne traume iz ustanka 1994. godine, Informbiro i Golog oftak, obeležile su joj detinjstvo i mladost i ostavile nemir sa kojim je teško izlazila na kraj. Sa beogradskim „civilnim sektorom“ razšila se uči Petog oktobra i do kraja života održavala distancu koju nikada nije artikulala. Nakon stečaja Lehman Brothers i početka svetske ekonomske krize počela je da čita Naomi Klein i osluškuje proteste u Grčkoj. Govorila je sve manje, jer je bolest sve više uzimala maha. Borbu sa kancerom izgubila je 19. marta 2012. godine. U trenutku smrti, Milan Beko i Miodrag Kostić su naime već tužili za „klevetu“ od nje potraživali preko stoga hiljadu evra.

Radovala se svaki put kad bi neko primetio da je rođena na dan pada Bastijete.

Bila je vatreni zagovornik radničkog akcionarstva. U takvu privatizaciju je ipak nepokolebljivo verovala do poslednjeg dana. Svoj doprinos uspesima u Jugoremediji smatrala je svojim remek delom. Jedan od poslednjih javnih nastupa imala je u Zenjaninu 16. februara 2011. godine, na skupu malih akcionara Jugoremedije. Uvodno izlaganje je ovako završila: „Na kraju će biti slobodna da vam postavim jedno pitanje. Juče sam pročitala u Politici da ste svoje akcije udržali sa državom i da se prodaje 92% akcija Jugoremedije. Ja to naravno razumim, posle svih ispaštanja u ovoj krizi, posle nemaštine, to je verovatno nužna odluka, ali hoću da pričam sa vama koliko je pametno. Vi ne samo što ste uspeli da se vratite u fabriku čiji ste vlasnici, nego ste pokazali i da ste odličan vlasnik. Napravili ste sjajne poslovne poteze. Vratili ste fabriku u dobro stanje, napravili dobre investicije, pokazali ste se kao odgovorni i dobri vlasnici. Zašto sada mislite da će neko drugi biti bolji?“

Imenovati TO ratom

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...